

Svět a jeho sebeklam

Číslo 1

Nový Předvoj se představuje

Vážení čtenáři!

Máte před sebou první číslo tiskoviny Kolektivu pro práci, kulturu a vědu (KPKV). Její vydání je výsledkem našich dlouhodobých diskuzí, projednávaných návrhů a splněných úkolů, jež vytvořily podmínky pro to, abychom k tomuto kroku mohli přistoupit. Její název byl průběžně součástí našich diskusí a příprav. Z nejrůznějších návrhů nakonec vykrytalizoval Nový Předvoj. Není to samozřejmě náhoda. Důvody naší volby dále vysvětlíme. Přímo s nimi souvisí i poslání Nového Předvoje, jak si ho dnes představujeme. Budoucnost ukáže, do jaké míry se nám podaří naše nynější představy naplnit.

Každý název, heslo, někdy i program představuje určitý směr, řečeno pateticky vztyčený prapor, za kterým a se kterým hodlá organizace, skupina, kolektiv kráčet vpřed. Zcela stejně vnímáme i název naší tiskoviny, který obsahuje jasný vzkaz, symboliku a hned několik rozměrů.

Pokud vám název připomíná antifašistickou odbojovou organizaci Předvoj, jste na správné stopě. Ano, tímto krokem chceme – mimo jiné – pomoci uchovat v paměti hrdinný odkaz Předvoje, a tím i jeho památku uctít.

Komu vzdáváme čest?

Počátky Předvoje sahají do r. 1943, kdy se několik absolventů tehdejšího Vančurova reálného gymnázia na pražském Smíchově a jejich známých začalo scházet ve smíchovském sboru Českobratrské církve evangelické, aby společně studovali a diskutovali. Někteří z bývalých studentů zastávali pokrokové názory již před válkou, aby postupně dospěli k marxistickým a komunistickým postojům. Kroužek diskutérů se rozrůstal a pravděpodobně ke konci r. 1943 dospěl k přesvědčení, že se zapojí do odbojové činnosti. Připravil přísná pravidla konspirace a v březnu r. 1944 začal pod názvem Revoluční skupina Předvoj (RSP) vydávat časopis Předvoj. Otevřeně se hlásil ke svým názorům, považoval se za součást KSC a prohlásil, že jakmile toho nebude potřeba, se stranou splyne. Své slovo dodržel. S III. ilegálním

ÚV KSC také vstoupil v kontakt. Vyrostl – podobně jako ostatní komunistické odbojové organizace včetně ilegální KSC – především zdola. Postupně navázal kontakt s jinými podobnými skupinami, z nichž některé se staly jeho součástí – Aktiv, Plamen svobody, Pochodeň, Pius, Přehledy, Prokop Holý. Do října 1944 vydal již v různých ilegálních tiskárnách osm čísel časopisu a své spolupracovníky získal v desítkách obcí Čech a Moravy. Tato síť mohla čítat až 10 tisíc lidí – většinou příslušníků mladé a střední generace. Mládežnická složka Předvoje začala vydávat časopis Boj mladých.

Protetorátní úřady dlouho nemohly zjistit, kdo konkrétně za tak masovou organizaci stojí. Až na podzim r. 1944 vypátraly první členy, ale časopis ještě vyšel ve dvou číslech.

Brněnská skupina začala vydávat vlastní časopis *Nástup* a byla to ona, kdo spáchal v únoru 1945 úspěšný atentát (Alois Bauer, Vladimír Blažek) na jednoho z velitelů SS Augusta Gölzera, za což byli oba atentátníci popraveni. Nemělo se však jednat o akt individuálního terorismu, ale o roznětku pro protinacistické ozbrojené povstání.

Nacisté a jejich kolaboranti stále marně pátrali po vedení Předvoje, v jehož čele byl Karel Hiršl. Žel se to nakonec podařilo v březnu 1945. Došlo k zatýkání a 2. 5. 1945 se v terezínské Malé pevnosti odehrála největší masová vražda za dobu její existence – bylo popraveno více než pět desítek převážně mladých odbojářů. Většinu z nich tvořili právě Předvojáři a jejich spolupracovníci. Nacisté se netajili tím, že chtějí zbavit český národ a lid nejperspektivnějších (a pro ně nejnebezpečnějších) zástupců budování nového Československa – mladých, talentovaných, odvážných a vzdělaných komunistů a revolucionářů. Tím se řídili v celé Evropě do posledních chvil války. Přeživší Předvojáři se zapojili do vedení IV. ilegálního ÚV KSČ a následně se podíleli na budování osvobozené republiky po r. 1945. Podrobnější informace, životní dráhy jednotlivých osobností Předvoje studujeme, abychom mohli zpracovat obsáhlejší článek.

Návaznost

Krátkým představením historie RSP jsme se dostali k prvnímu rozměru našeho Nového Předvoje: Je jím zapojení do boje o výklad historie. Lidové hnutí českých zemí a Slovenska toto pole po r. 1990 takřka zcela vyklidilo kapitálu, jeho státu a služebníkům. Následky jsou katastrofální a neprojevují se jen ve vědomí jednotlivců či společenských skupin, ale zejména v reálném životě většiny lidí. Chceme a budeme informovat o úloze dělnicko-lidových tříd a jejich organizací v boji proti fašismu, imperialismu jako takovému, proti válce a militarismu. Je třeba novými formami propracovat a pravidelně dokumentovat fakt, že to bylo lidové a dělnické hnutí v čele s komunistickými a revolučními stranami, které mělo lví podíl na porážce fašismu, v našem případě na osvobození Československa. Jsme našim předkům a předchůdcům příliš zavázáni, abychom o této skutečnosti mlčeli. Jejich odkaz bude živý nejen připomínáním jejich konkrétních činů, ale zejména v promítnutím této zkušenosti a této jejich „přítomnosti“ do dnešních aktivit.

Dále se budeme vracet k lidovému hnutí minulosti, jeho masových organizací a akcí – stávek, demonstrací, blokád, hnutí nezaměstnaných, pomoci chudým, zájmových aktivit apod. Jistě se nevyhneme otázce zločinů kapitalismu a jeho různých nástrojů a forem – fašismu, antikomunismu, kolonialismu, rasismu a dalších. Zabýváme se také vyvracení antikomunistických a buržoazních dogmat a výsledky těchto aktivit čtenářům časem

představíme.

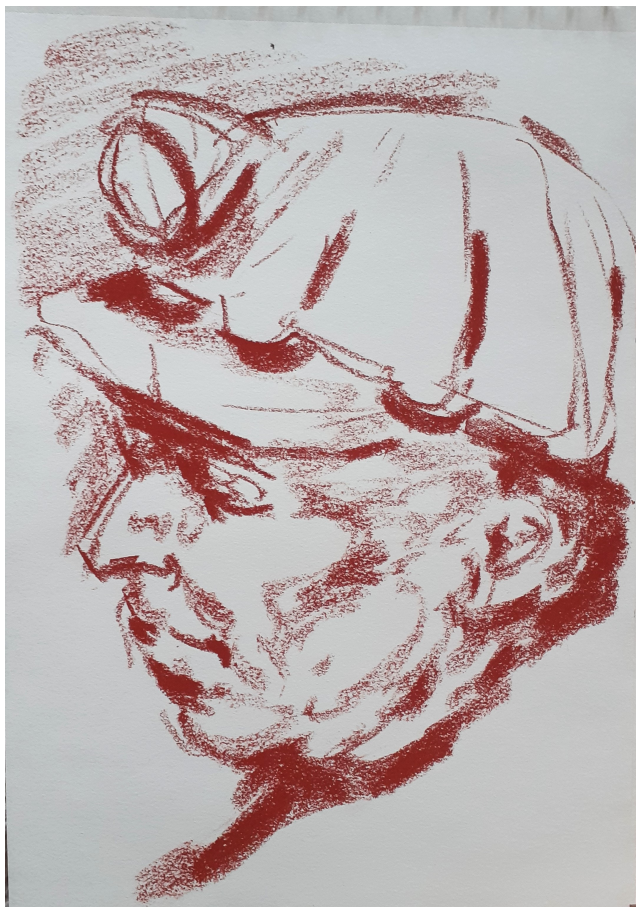
Chceme, aby bylo patrné, že historii nezkoumáme kvůli nostalgickému rozjímání. Už z předchozích řádků vyplývá její bezprostřední spojení s dneškem a budoucností. A právě pro tuto zkušenost, pro kritické posouzení i přijetí, kontinuitu naší pokrokové tradice a její využití v současnosti a pro budoucnost historii studujeme. Konec konců – boj o výklad historie se nedá úspěšně vést pouze v informační rovině. Ta musí být pouze přípravou pro konkrétní praxi – pro novou sociální zkušenost, jejíž součástí bude lidové hnutí, které poznání historického vývoje využije pro své cíle a zájmy. Teprve takové podmínky umožní, abychom historický vývoj a jeho odkaz plně pochopili a porozuměli mu, a tak citelně narušili kulturní hegemonii současného systému také v oblasti výkladu historie.

Je Nový skutečně nový?

Rozměr historický však není jediným důvodem, proč jsme zvolili název *Nový Předvoj*. Svou roli hraje, že jde o název nepříliš používaný a známý. Adjektivum „nový“ pochopitelně odkazuje na současné nové, jiné podmínky, jež se v řadě ohledů – pro někoho překvapivě – podobají: Neválčí se sice v našich zemích, ale vypuknutí světová válka je ohrožuje a ovlivňuje. Nejen válka likviduje suverenitu ČR a SR, ta byla do značné míry zlikvidována dříve, ale válka a její následky

hrozí zlikvidovat poslední zbytky samostatnosti malých a středně velkých zemí v Evropě i jinde. Ohrožena je také existence širokých vrstev lidu a národa. Fašismus sice nevládne většině Evropy, ale zvedá hlavu spolu s tím, jak se vládnoucí buržoazie uchyluje k autoritářství a k otevřené diktatuře. Ta je pro ni v současných podmínkách

nejvlastnější a nejvýhodnější formou politického uspořádání. Jsou oslabována základní práva a svobody lidu, zaváděna cenzura, šmírování, udávání a agentománie. Probíhají politické procesy. Za politický, ale i jiný společenský názor se vyhazuje ze zaměstnání. Komunistické názory byly prohlášeny za protiprávní a fakticky za horší než nacismus. To všechno je spojeno s hlubokou krizí imperialismu – komplexnější než ve 30. letech 20. století...

Lidové síly

Mohli bychom pokračovat v dalších charakteristikách. Zastavme se však u faktoru, který je ve srovnání s činností Předvojářů přímo dramaticky odlišný: Síla a aktivity dělnického a lidového hnutí a jeho sil jsou u nás v historicky nejhorším stavu. Nepoučilo se z příčin pádu reálného socialismu, a naopak posílilo v sobě samém právě ty negativní tendence, které výrazně oslabily komunistické a dělnické hnutí v mnohých částech světa po období 1989-1991. Transformovalo se ve vágní levicové subjekty a na svou dnešní krizi reaguje touž medicinou, jen podávanou v jiných lahvičkách a baleních –

články, podcasty a videa básníků o volebních koalicích a návratu do Parlamentu ČR. Bláhové sny o obnovení moci národního státu pod vedením údajně národní a údajně produktivní buržoazie. Sny o hodném, spravedlivém kapitalismu, o spojenectví stran pohrobků s různými kapitálovými zájmy představují oxymoron. Pokud o lidu, lidových vrstvách tyto levicové a „alternativních“ ideologové hovoří, pak kriticky, skepticky a někdy i defetisticky s poukazem na jeho nevyspělost a nevzdělanost. Svá tvrzení podporují tím, že „hloupí“ voliči nepodporují různá levicová a tzv. opoziční uskupení...

Jestliže kdokoliv z kritiků současného režimu dospěje do povýšené pozice nad lidem, aniž by pro něj v minulosti hnul prstem, aniž by se s ním integroval a učil se od něj, svědčí to o tom, že uvízl v pasti. Nevede z ní cesta ven a kritizované lidové vrstvy to pochopily.

O čem „sní“ Nový Předvoj?

Nový Předvoj se hodlá buržoazním a reformistickým nástrahám vyhýbat obloukem. Náš Kolektiv je dalek skepticizmu a defetismu, i když dobře vnímá současnou hlubokou krizi, války, nejistoty, strach a vyčerpání lidí. Ambicí KPKV je nabízet proti tomu historický optimismus, aktivity a uvědomělé zapojování dalších a dalších lidí. Předvojem už se ukázal být v řadě neradostných prognóz současného dekadentního systému. Naším cílem a prostředkem zároveň je nejen teoretické, vědecké, umělecké a informační působení, ale toužíme být předvojem i na poli odborového, politického boje, v oblasti výchovy a vzdělávání, trávení volného času. Vnášení nových, avantgardních témat a forem aktivit mezi dělnické a lidové vrstvy je hlavním smyslem použití a významu slova předvoj. Uvědomělá aktivita, péče o člověka v dialekticko-materialistickém, nikoliv abstraktně humanistickém rozměru vedou nejen ke změně životního stylu, podmínek a k narůstání potenciálu k jejich zásadní, revoluční přeměně. Ona, ale nejen ona, má důležitý terapeutický účinek proti následkům odcizení, dekadence, komodifikace společenského i intimního prostoru. Je účinnou obranou proti jedu defetismu a poraženectví. Proti sociálně-patologickým jevům, všem formám buržoazních názorů na čele s fašismem a rasismem. Proti životu v bublinách, konzumnímu životnímu stylu, perverznímu obětování vlastního života v rámci hesla „vše pro firmu“, proti vytváření „alternativních“ identit, kultur a vědomí, které jsou pouze jinou formou izolace v bublinách, nebo výhodně zpeněžitelnou nástrahou rozbujeleho tržního systému. Ten shrabuje zisky z mrzačení těl, psychických nemocí a problémů obětí současného kapitalismu, které zároveň sobě vlastním odcizením (a nejen tím) vytváří.

Budiž Nový Předvoj jedním z nástrojů proti těmto deformacím – nástrojem především v tom, že nabídne pozitivní, perspektivní, nesnadný, nejistý, ale jediný realistický program zcela jiné cesty a života!

Sebeklam naší doby

Dnes již není možné zastírat rozpory současného kapitalistického světa, hospodářskou krizi ústící do válečných konfliktů, ani bagatelizovat zhoršující se životní podmínky pracujících. Ještě donedávna byla celkem úspěšná propaganda životního stylu a úrovně tzv. západní civilizace, jejímž základním mottem bylo, že intenzivnější úsilí je přímo úměrné finanční odměně. Je však více než zřejmé, že tvrdá práce a třeba i průměrný výdělek dnes nestačí na to, aby člověk byl zajištěný, aby se nebál pořídit si rodinu, měl šanci důstojně bydlet, mít čas na regeneraci vlastních sil a rozvoj své osobnosti, aby tedy měl čas na odpočinek, koníčky, kulturu a přirozené sociální kontakty. Krédem dnešních dnů je postarat se sám o sebe, cítit se přitom úspěšný a šťastný. Když se nedokážete pohybovat v tomto spektru, jste příkladný hlupák, dezolát, vesnický tupoň, fosílie socialistické éry, zatěžující naši skvělou společnost svojí existencí.

Cílem tohoto článku je zamyslet se nad tím, co Marx popisuje jako subjektivní podmínky změny společenského řádu. Článek nemá ambice být vyčerpávající teoretickou studií, ale spíše jakýmsi iniciačním a inspiračním textem pro další analýzy a samozřejmě hledání východisek.

Vzpomínka z minulosti

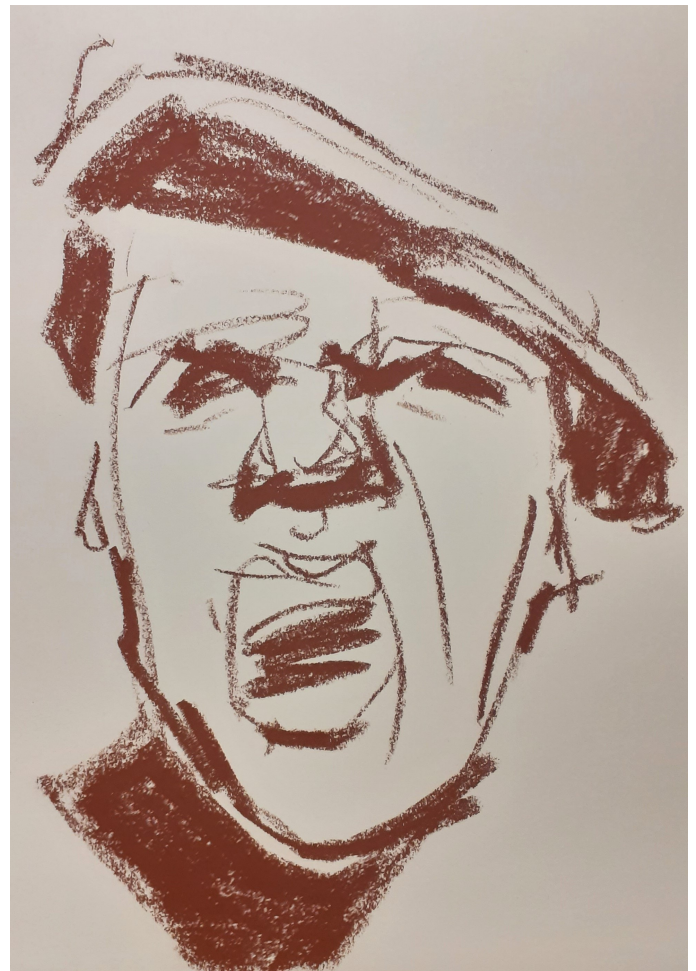
Nedávno se mi dostal do ruky dopis maminky jedné řecké soudružky, která v něm popisuje, že pochází z chudé rodiny, která se nikdy o politiku nezajímala, ale když v době krize 30. let 20. století se sourozenci seznali, že vláda pro obyčejné lidi nic nedělá, snažili se hledat, proč tomu tak je, až zakotvili v místní komunistické organizaci. Tam našli jak odpovědi na svoje otázky, tak cíle dalšího působení. Vztahy ve světě jim začaly dávat smysl. Důvody, příčiny a z nich vyplývající důsledky a následky se staly přirozeným způsobem jejich myšlení.

Návštěva sociálních sítí

Pro nás je často synonymem sociálních vztahů a vazeb algoritmus sociálních sítí a ne jeden z nás chodí pro rady tam. Zkuste do internetového vyhledávače napsat otázku: jak na spokojený život? Otevře se vám nekonečné bludiště postmoderního světa v plné jeho „kráse“ a potenciálu. Dozvíte se takové věci, jako že usilovat o tradiční vztahy je vlastně nesmysl. Můžete si vytvořit vlastní identitu, ve které budete šťastní. Nemusíte pomáhat nikomu – kolegům, starým rodičům, dětem... Nemusíte brát ohled na partnera/partnerku... Centrem všeho jste vy a vaše pohoda. Co vás zatěžuje, toho se musíte zbavit nebo před tím alespoň zavřít oči.

Budete nabádáni, abyste si zaměstnání vybírali pouze na základě výše výdělku bez ohledu na jeho smysluplnost, zda vás baví, zda jej můžete vykonávat se zachováním vlastní důstojnosti. Případná nemorálnost vykonávané činnosti není důležitá, protože cílem je pouze a jedině vaše bublina, váš pocit, že jste zajištění a spokojení.

Možná i přes tuto promyšlenou propagandu se budete stále cítit mizerně. Vyčerpanost a únava z intenzivní práce, z neustálého tlaku na zvyšování produktivity, z nespravedlnosti, která na pracovištích často vládne, z neustálého konkurenčního boje. K tomu mohou přistoupit problémy ve vztazích, potíže finančního rázu, úvahy o nemožnosti dosáhnout toho, co bylo pro generace druhé poloviny 20. století běžné: sociální jistoty, bydlení, práce, rodina, čas na odpočinek i vlastní rozvoj. Znovu navštívíte sociální sítě, abyste zjistili, že problém není svět kolem vás, ale vy. Dozvíte se, že máte špatně „nastavenou hlavu“. Skončíte na videích o tom, jak počítat každou kačku, jak žít spokojeně sám, jak se spokojit s málem.

Nemožnost řešit bytovou situaci můžete zastínit tím, že budete denně pět minut meditovat, že budete vyjadřovat vděčnost za každý příjemný zážitek (např. šálek kávy nebo vůni jarních květin). S brutalitou současného světa vám pomůže schopnost „odpouštět“. Nějakou dobu se budete zabývat vstřebáváním těchto „dovedností“, abyste nakonec zase skončili unavení, vyčerpaní a nespokojení.

Hledáte dál. Narazíte na podkasty a knihy o tom, že nemyslíte jako bohatý, proto jste chudý, nemyslíte jako šťastný, proto jste nešťastný. Na sociálních sítích vidíte fotky známých, jak se smějí od ucha k uchu s koťátkem v náručí, na výletě na drahém kole (zaplaceném kreditkou). Oni to umí. To jen vy jste vrak... Musíte se to tedy také naučit.

Nastoupí další úroveň hledání. Sice se už umíte radovat i z maličkostí a křečovitě udržovat optimismus, ale byla konečně objevena další překážka: vesmír vám nedává, co si zasloužíte, protože jej matete tím, že si přejete špatně. Nasoukáte do sebe snůšku videí o tom, jak si správně přát. Možná navštívíte i nějaký seminář, za který vydáte nemalý obnos. Nějakou dobu se tedy snažíte přát si normální, pohodový život tak, aby vesmír nebyl zmatený, ale zase něco děláte špatně...

Nakonec objevíte, kde je problém: děláte sice všechno dobře, ale jsou to hladiny hormonů, které vás brzdí v rozletu. Máte problém s kortizolem a dopaminem a asi i s endorfiny to bude špatné. Musíte se naučit, jak tyto tělesné chemikálie ukočírovat. Ale to už bude za platební bránou. Možná do toho půjdete, abyste zjistili, že je to marný boj, anebo nekonečné placení řešení, která jsou vlastně neřešeními.

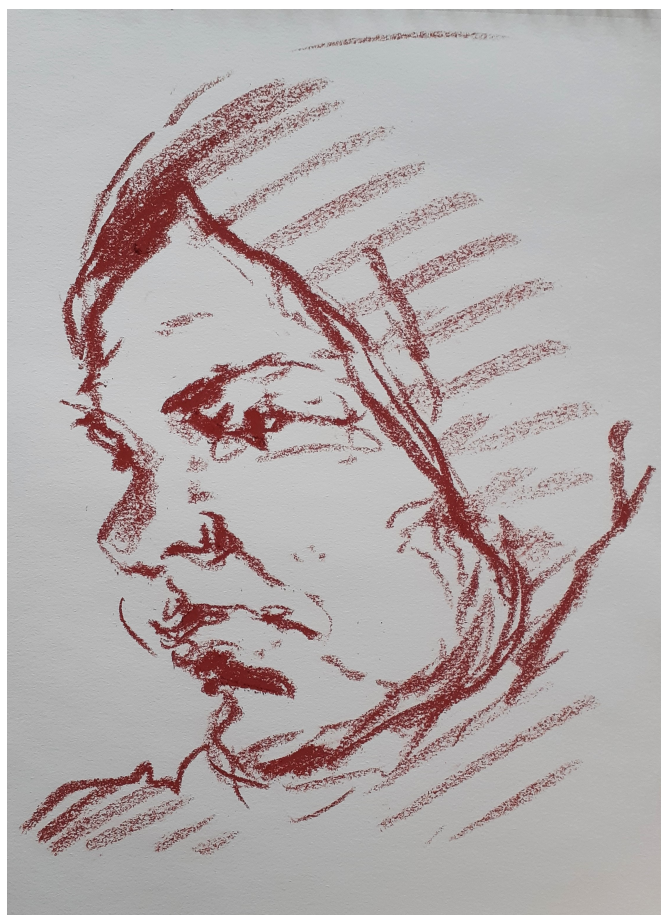
Dost možná se v průběhu budete hroutit, navštěvovat psychoterapeuty, kteří vás budou ujišťovat, že jste na dobré cestě. Různé rádoby celebrity budou pohoršeně kroutit hlavou, že jsme se přeci nikdy neměli tak dobře jako dnes. Možná začnete pít, brát různé „rozveselovací“ návykové látky. Vyhoříte... Třeba přijde i nějaký infarkt nebo mrtvice... Jediné, co se rozhodně nedostaví, je pocit štěstí vyplývající z vašeho správného „nastavení“, „seřízení“, „přání“.

Proč věříme nesmyslům?

Odpověď je jednoduchá: pečlivě nás to naučili ve škole. Systém nás seřizuje jako součástky stroje na spokojenost s nespravedlností. Pokud jste teď naskočili ze židle a řekli si, že „rozhodně ne! Jsem přece nezávislý, myslící člověk!“ tak i to patří do hry, kterou s námi systém hraje.

Současná pedagogika používá jako hlavní myšlenkový směr tzv. konstruktivismus, idealistickou teorii, která říká, že skutečnost existuje pouze v naší hlavě, že každý jeden si vytváříme obraz, interpretaci, konstrukt skutečnosti ve své hlavě. To, jak vidíme svět, je odlišné u každého z nás, tudíž – pro konstruktivisty – existuje nekonečně mnoho

skutečností, nekonečně mnoho světů.

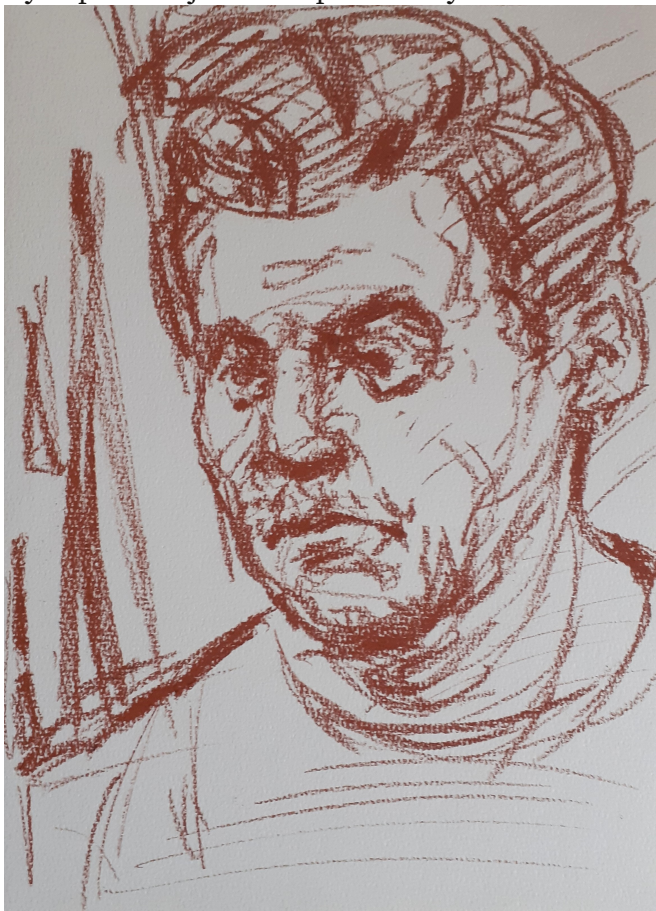
Jsou systematicky popírány kauzální vztahy, existence měřitelné reality, objektivita vědeckého poznání i přírodní zákonité jevy. Každý může svět vidět, jak chce. Ale pozor, jenom pokud se nepostavíte proti současnému systému, nezačnete jej zpochybňovat. Ale i zde se systém chytře brání právě zpochybňováním hledání alternativ. Když to už nejde jinak i restrikcí a perzekucí názorů a jedinců zpochybňujících daný stav, určitý ekonomicko-společenský řád, v daném případě kapitalismus. Buržoazní ideologie jsou primárně idealistické, ale hodně účinné. Umí přesvědčit a získat konsenzus. Do propagandistické mašinérie tečou ohromné prostředky.

Momentálně naše společnost vypadá jako vikingské osady v Grónsku těsně předtím, než jejich osídlení před 600 lety zaniklo. Slepě lpěli na křesťanském způsobu života, i když jim to přineslo nesmyslnou smrt. Trvali na tom, že musí jíst hovězí, nosit evropskou módu, udržovat luxusní život svých elit. Neviděli, že kolem nich je spousta jídla v podobě ryb a tuleňů, že kožešinové oblečení je rozhodně teplejší, že komunitní život Inuitů dává mnohem lepší výhledy na život než sociálně hierarchizovaná společnost. Naopak Inuity, kteří se snažili pomoci, pohrdali, protože to nebyli křesťané. Norové v Grónsku seděli na mrtvém koni a odmítali slézt až snědli poslední krávu, spálili poslední kousek dřeva a počkali na smrt. Stejně jako současný většinový člověk: věří, že současný systém je nezměnitelný.

Myšlenky na spravedlivou a demokratickou společnost a priori zavrhuje. Lidé se pokusili a nešlo to... Přece nebudeme hledat východisko v teoriích zločinců, kterými marxisté, socialisté, komunisté pro současný systém byli a jsou.

Jak z toho ven?

Z těchto pocitů samozřejmě vyplývají revanšistické nálady, populismus, agresivita, fašismus, fundamentalismus, nacismus... Ale není to jediná cesta, kterou lidé mohou jít. Mnohokrát historie ukázala, že kolektivní řešení, organizovaný vzdor nespravedlnosti přinese výsledek. Takové příklady můžeme nalézt nejenom ve 20. století, ale také v hluboké minulosti, v Evropě i v jiných regionech. Ukazuje se, že demokratická, kolektivní řešení jsou smysluplná. To je velmi optimistický vzkaz.

Můžeme si sice přát, aby konstruktivismus fungoval, ale vesmírným a ekosystémovým zákonům je to jedno. Marx a Engels správně říkají, že člověk je součástí přírodního, planetárního, vesmírného systému, je jeho produktem a součástí. Z toho vyplývá, že nemůže být mimo zákonitosti Newtonovské, Einsteinovské, Feynmannovské fyziky, mimo termodynamické zákony, mimo zákony zachování energie a informací. Věci se dějí na základě kauzálních vztahů, dají se předvídat, simulovat, opakovat. Někdy je velmi těžké poznat všechny proměnné participující na daném pozorovaném jevu, ale to neznamená, že neexistují. Právě fakt,

že klasikové geniálně vysvětlili dialektické zákony jejich následovníkům umožnil zahájit historiotvorné kroky, vystoupit z klece, která se řítí do propasti. Kdy jindy měnit kapitalismus než v době, kdy prochází ohromnou krizí, kdy v jeho rámci vzniká nevladatelný chaos?

V našem hnutí se také často setkáváme s historickým mechanismem: historické pochody jsou objektivní jako přírodní zákony, takže systém se nějak změní „sám od sebe“, až nazrají blíže necharakterizované podmínky. Ale to také neplatí. Čekání na socialismus s rukama za zády je jako čekání na Godota. Uspořádání lidské společnosti se mění pouze tehdy, když lidé činí, konají. V případech kvalitativních skoků je nutná organizovaná, strategicky a takticky promyšlená činnost. Uvědomění těchto vztahů sice nikomu nevyřeší momentální problém s bydlením nebo nezaměstnanost, ale dodá dávku historického optimismu, perspektivu do budoucnosti, a nakonec změní svět pro lidi i ostatní život na planetě (nezapomeňte na Marxe a Engelse a jejich jednotu člověka a přírody!).

Kdo pečlivě čte naše stránky, naše texty, tak si snadno ověří, že jsme mnohokrát předpověděli, jak se bude vývoj posouvat, často i co konkrétního se stane. Nehádali jsme z kávové sedliny, ale vždy pečlivě a důsledně sledujeme materiální, objektivně existující vztahy, hlavní dynamiky vývoje. Opakujeme: historie se děje, protože lidé konají. Neteče mimo nás. Naše konání je sice determinované objektivní skutečností, ale vždy existuje možnost alespoň nějaké volby. Vždy je možnost připravovat se na různé situace, různé směry vývoje.

Cílem našich textů, periodik a jiných publikací, videí i podcastů je přispět k boji proti tmářství, vysvětlovat krásu a genialitu dialektického materialismu coby nástroje k lepší společnosti, demytologizovat dělnické a lidové hnutí, spojovat a organizovat pracující, vysvětlovat a trvat na relevantnosti pojmů jako je třídní boj, třídní spravedlnost, chápání nesouhlasu s nespravedlivým vykořisťovatelským systémem jako logické reakce, boj proti vykořisťování za skutečně demokratickou společnost jako oprávněný a historicky podmíněný požadavek.

Hledejte a čtěte naše materiály! Nesnažíme se nikoho zmanipulovat, neprodáváme iluze, a přesto s námi budete cítit vnitřní optimismus, který bude vyvěrat z pochopení zákonitostí, které nemůžeme zrušit nebo alespoň ohnout. Na konci této vzrušující cesty, která momentálně vede tunelem, je světlo v podobě porážení kapitalismu s jeho zvěrstvy a nastolení socialismu, tedy vyšší formy demokracie, společenského řádu, ve kterém jsou určujícími faktory potřeby člověka a ekosystému, a ne honba za ziskem.

Pokud se ptáte, kdy se tak stane, naše „kávová sedlina“ říká, že to závisí na vás. :)

Imperialismus bez lidské tváře?

Série agresí USA, jejich spojenců a vazalů od Jugoslávie r. 1999, přes Afghánistán r. 2001, Irák r. 2003, Libyi r. 2011 a Sýrii od r. 2015 zdůvodňovala tehdejší režimní propaganda různými ušlechtilými úmysly – vlastnictvím zbraní hromadného ničení, ochranou etnických skupin, civilistů, nutností zabránit genocidě, bojem proti islámským teroristům atd. Samozřejmě šlo o lživé krytí skutečných kapitálových zájmů, jak kritici tvrdili již v dobách útoků, což se později věrohodně prokázalo. Jestliže v dobách přepadení Jugoslávie, Afghánistánu a Iráku většina české veřejnosti této propagandě věřila, zkušenosti s dalšími zločiny USA a NATO probouzely její stále početnější části ze sna 90. let o konci dějin a světu všeobecného míru, konzumu a harmonie. Žel potenciál tohoto procitnutí nebyl a nemohl být využit. Neexistovala kvalitní organizace dělnicko-lidového hnutí. Následky sklízíme dosud, ale o tom až později.

Když r. 2009 nastupoval do křesla prezidenta USA Barack Obama, některé jeho kroky (zrušení projektu vojenské základny USA v ČR, stažení z Iráku, podpis dohody START), ale zejména slova vyvolávaly iluze o změně praxe USA, NATO a jejich satelitů. Poselství naděje tehdy nehlásali pouze sociální demokraté z různých stran (ČSSD, KSČM) a institucí. Přidávali se různí spolutvůrci polistopadových „pořádků“, kteří si o pár let později uvědomí, že jsou vlastně konzervativci. Dokonce i v poctivých antikapitalistických zdrojích se psalo o imperialismu s lidskou tváří. Jsem přesvědčen o tom, že pojem imperialismus s lidskou tváří je protimluv, který lze snad použít se značkou dávkou nadsázky a s velkými uvozovkami. A se smutkem z miliónů obětí, které přímo i nepřímo způsobil jen v tomto století, ale také se zdůrazňováním příkladů hrdinů, kteří se mu postavili.

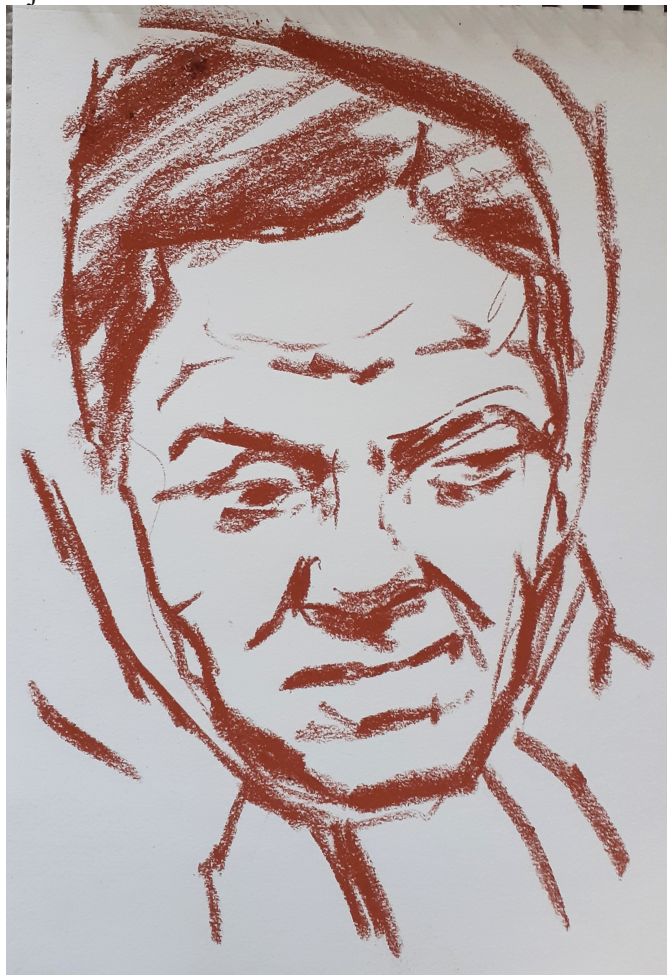
„Poslové naděje“ - ve skutečnosti nebezpečných iluzí - nepostřehli, že publikují v časech rozsáhlé krize z nadvýroby zejména západního kapitalismu (nikoliv např. čínského). Dodnes ostatně tito filutové a jejich blízcí druhové nazývají krizi chybně jako finanční. Tato krize akcelerovala hospodářský relativní ústup euro-atlantické osy zejména ve prospěch Číny, což zesílilo snahy USA udržet si postavení násilím. Následovaly Libye, Ukrajina a Sýrie – „poslové naděje“ si sypali popel na hlavu, že se spletli, že Obama nesplnil program a podobné fráze. Buďme ve střehu – připraveni nechápat, co se děje, jsou i nadále.

Imperialistické a závislé administrativy a jejich aparáty v případě Libye, Ukrajiny a Sýrie šířily známé humanitární fráze. V Sýrii a na Ukrajině o

to víc, o co se jejich mocenské centrum dostávalo v těchto konfliktech na dostřel proti vzrůstajícímu se konkurentovi – kapitalistickému Rusku. A jeho prostřednictvím k hlavnímu rivalovi – Číně.

V tomto období se náš lid spontánně vzrůstal k protestům vůči protilidovým vládám, ale nezapomínejme na to, že generálkou k nim byly aktivity proti základnám USA v NATO. Již ony měly stovky tisíc aktérů. Jenže pád vlády P. Nečase r. 2013, přímé volby prezidenta r. 2013 a vítězství Miloše Zemana a výsledky krajských voleb r. 2014 usnadnily reformistickým silám splnění úkolu, které se povedlo – ukolébat rodící se lidové hnutí svými deklaracemi o úspěchu ve volbách coby záruce, že je vyhráno. Ukolébání fakticky znamenalo políbek smrti, jehož následky doznívají dosud. Mnohokrát se tento vývoj zmiňoval a kritizoval ve vztahu k vnitropolitickým otázkám, ale po mém soudu se zapomíná, že měl i výrazný mezinárodně-politický rozměr.

Lidové hnutí tedy ještě ani nenastoupilo na scénu a už mu „zakroutili krkem“. Šinkansen, nebo spíše Maglev imperialistických rozporů svištěl k válečnému střetu světových důsledků, k němuž došlo v r. 2022. Od té doby se rozvíjí do stále rozsáhlejších rozměrů. To je epocha, ve které žijeme.

Jak na ni reagovaly dělnicko-lidové třídy ČR? Často jsou obviňovány z pasivity, z ovlivnění dominantní propagandou, ze strkání hlavy do písku, z úpadku vzdělání a neochoty organizovat se a být aktivní... Zase to obvyklé šosáctví, přenášené na hlavy obyčejných pracujících lidí. Nabídnu jiný pohled. Lidé mají až příliš mnoho negativních zkušeností. Z let nadějí 2010-2013, kdy byli zrazeni. Ze slibů různých politiků a prognóz odborníků, jejichž hlavním cílem bylo stát se poslancem, senátorem, zastupitelem, ministrem atd. Z praxe odborových centrál, jejich kolaborace se zaměstnavatelem na pracovišti. Z neschopnosti být solidární jinak než slovy s oběťmi kapitalistického zbláznění, vyhazování z práce, z policejně-soudních represí. Lid je zkušenější, než si myslíme. A proto pocitově nevěří ani různým spasitelům z mimoparlamentní scény a tzv. alternativy. Vidí a slyší v jejich vyjádřeních nekonzistenci, protiklady. Jak důvěryhodní mohou být lidé, kteří vidí „mírovou naději“ v Trumpově administrativě a pak vlněně odsuzují imperialistickou agresi ve Venezuele? Jak můžete věřit zastáncům reálpolitiky, kteří podporují sionistické vraždění a napadání okolních států, jež je dle jejich soudu běžné a věčné, když příčetným lidem musí docházet, že taková kapitalistická reálpolitika musí vést k zániku existence malých států jako je ČR...atd., atp.

Lkaní nad tím, že lidé mají reagovat přeci spontánně, je mimo vývojový kontext. Nepřihlíží mimo jiné k tomu, že spontánní reakce existuje a má různé tvary – někdy zoufalé, ale může tomu být v prostředí prosycené takovou zkušeností s atrapami antikapitalistických stran jinak? A tak

se lidé uchylují do svých bublin – částečně z pochopitelného strachu a zděšení z toho, co se děje, částečně vlivem působení kapitalismu, který je žene do druhé či třetí práce a ani ve vlastním soukromí jim nedopřeje chvíli klidu bez společnosti spektaklu. „Vynalézají“ vlastní světový názor, uzavírají se do internetových bublin podcastů s desítkami odběratelů, jež spíše odsuzují k pasivitě, nebo hledají spásu u silné osobnosti, vůdce a hrozbu v představitelném nepříteli. Majitele korporace, řídicí představitele státu, jeho aparátu a tajných služeb si představit nedovedou, proto projikují svůj hněv na migranty, muslimy, Židy, Romy, nezaměstnané, bezdomovce, důchodce, mládež, ty, kterým se nechce pracovat atd. Že je to nebezpečné? Samozřejmě ano – imperialismus v krizi a v epoše válek je přirozeným podhoubím nejen přechodu k otevřeným diktaturám, který probíhá zejména v těch státech EU, kde je slabé lidové hnutí, ale také pro prosazovatele „snadných řešení“ v podobě fašismu. Ale existují také pozitivní formy spontaneity. O nich raději z pochopitelných důvodů v prostředí příliš připomínajícím tzv. druhou republiku pomlčím.

Nehledejme spontaneitu lidí v barvotiskových představách demonstrujících mas se vztyčenými prapory. Nehledejme je v tisících kilometrů s peticemi proti čemukoliv či v nepřipravených demonstracích pár desítek lidí před objektivy dnešních bretschneiderů a jejich státně-novinářských spojenců. Lidé jsou na to příliš chytří.

Jakou změnu vnesla do těchto poměrů agrese USA ve Venezuele? Strhla z imperialismu poslední zbytky zdání lidské tváře – každému se ukazuje takový, jaký je. Trump a spol. se netají svými úmysly a cíli, i když k nim přimíchává ingredience boje proti ohrožení USA a proti údajnému obchodu s drogami. To první je taková lež, že ji nehájí ani největší patolízalové amerického imperialismu. U druhého argumentu ale selháváme my jako představitelé lidových vrstev tím, že pouze bráníme oběť poukazy na její zanedbatelnou roli v produkci a obchodu s drogami ve srovnání s jinými státy. Přitom největší drogový trh je v USA a je nemyslitelné, že by se tak dělo bez představitelů amerického státně-monopolního kapitalismu. Ostatně důkazů k tomu je mnoho – viz <https://liberationnews.org/western-imperialists-are-the-real-drug-traffickers-not-venezuela/> Někteří badatelé, např. ruský profesor-historik A. Fursov píše, že cca polovina zisků největších světových (euroatlantických) bank souvisí s obchodem s drogami.

Útokem na Venezuelu a vyhrožováním Kolumbii, Kubě, Grónsku padají poslední zbytky polistopadových představ o suverénním vývoji ČR a garanci bezpečnosti ze strany NATO a EU – reakce EU na výhrůžky zakládajícímu členu NATO a členu EU Dánsku je výmluvná.

Takové, jaké byly a jsou, se ukazují i postoje reprezentantů české polokoloniální správy, reprezentované např. bývalým premiérem Fialou. Prohlásil, že pokud povede útok na Venezuelu ke změně tamějšího režimu, je to jen dobře. Těmto panákům vládoucí třídy nikdy nešlo o obranu svrchovanosti Ukrajiny, ale o co největší oslabení konkurenta-Ruska, případně o parcelování jeho území, a na druhé straně o co nejvazajštější poměr ČR vůči EU a USA. Proto ten aktivistický postoj k válce s Ruskem, proto vojenská dohoda s USA. On a jemu podobní se domnívají, že tím zajistí kapitalismus a vazalství ČR k západnímu imperialismu na věčné časy. Ale nyní jsou zmateni, stejně jako nemalá část „alternativy“, když se jasně ukazuje, že mocenské centrum USA se nerovná mocenským zájmům EU. Že jde o dva subjekty, byť se druhý jmenovaný dostal do postavení nejslabšího článku v imperialistickém řetězci. O to více hospodářsky upadá, utahuje šrouby, cenzuruje, prosazuje antikomunistické zákony, stíhá a trestá lidi soudně i mimosoudně, o to spíše rozdmýchává třídní boj proti většině obyvatel.

Vojenská praxe imperialismu je stále větší částí obyvatel nejen ČR zřejmá. Pomineme zástupce a spojence vládoucích tříd a zastánce konceptu narativů. Ti první to mají v popisu práce, i když zejména spojence může postupně přesvědčit zúrodněná (politickým subjektem) sociální zkušenost. Koncept narativů však v nynějším protiživotním vývoji ukazuje svou podstatu – mytologicky a aprioristicky sestavené příběhy, jež jsou postaveny ještě na emocionálním rozdělení dobro/zlo, černá/bílá, se v čase a prostoru nemají měnit. To bylo krásně patrné na vazalech amerického imperialismu v celém světě, kteří často ospravedlňovali přepadení Venezuely argumenty, jež nepoužívá ani vládoucí moc USA. Vypůjčili si je z arzenálu imperialismu USA, když se ještě halil do cárů pláště „lidské tváře“. Hovořili např. o nedemokratickém režimu ve Venezuele... Se zastánci tohoto přístupu nelze diskutovat – nemají o diskuzi zájem, hájí pouze svou „věčnou pravdu“. USA a západní imperialismu budou obsahovat, i kdyby vyvraždil půlku světa. K spolupachatelství na jejich zločinech zatáhli i ČR, již napomáhali zásadně podřídit EU, NATO a USA, a pokud republiku ještě neprodali celou, prodají její zbytky do budoucna.

Imperialismus neměl, nemá a nikdy nebude mít lidskou tvář. Jeho podstata je smrtelně nebezpečná nejen pro lidi, ale i pro všechno živé na planetě Zemi. Dnes to tají mnohem méně než v minulosti. Jeho „recepty“ jsou nefunkční, ale o to více zkázonosné. Už není možné to tajit, proto se nemalá část buržoazních politiků a odborníků odhodlala toto přiznání „vysvětlit“ jako reálnou politiku. Prý svět vždy fungoval tak, že vítězil silnější a prohrával slabší, je tomu tak a bude

tomu tak i nadále. Žádnou etickou a vývojovou dimenzi v této přirozenosti prý nemáme hledat – jediné dimenzi záchrany vlastního státu a národa bez ohledu na kohokoliv jiného. V takové perspektivě je, pánové reálpolitikové, existence

suverenity a dost možná i národa nezachranitelná. Mimo jiné proto, že jsme o velkou většinu suverenity byli po r. 1989 připraveni. Ale v rámci tohoto pohledu můžete krátkodobě zachovat jen její zbytky, a to na úkor jiných národů, států a regionů. Abychom ji posléze na základě jiného imperialistického handlu zcela ztratili. Žádné nebezpečné sny o současných střeoevropských uniích s militantním Polskem či konzervativním Maďarskem tomu nezabrání. Šance na zachování státní a národní existence ČR, ale i SR a podobných států se vztyčuje až za hranicemi kapitalismu, ve společenství, případně sjednocení s kulturně blízkými územími a v internacionálním společenství s celosvětovým lidovým a dělnickým hnutím a jeho státy. Čekat na pomoc ze zahraničí však nemůžeme – musíme začít sami v našich podmínkách. Nikdo jiný to za nás neudělá. Bez vzniku svébytného hnutí „zdola“ dnes nedosáhneme ani toho, co sociálně demokratičtí ministři zaváděli „shora“ před desítkami let v západní Evropě i jinde. Toto všechno jsou poselství imperialismu takového, jaký je a jaký vždy byl – po lidské tváři ani památky.

Autor: Jaromír Jandák

Imperialismus, OSN a mezinárodní právo

Nedávna série amerických operací v Karibiku, která vyvrcholila bombardováním civilních a vojenských objektů a únosem legitimního prezidenta Venezuely Nicolase Madura a jeho manželky, pouze odhalila imperiální povahu Spojených států a neexistující mezinárodní právo. V případě Venezuely je porušení mezinárodního práva jasné a nevyžaduje žádné zkreslené výklady. Článek 2. Charty Organizace spojených národů zakazuje hrozbu silou nebo její použití proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti jakéhokoli státu. Tento zákaz je páteří architektury vytvořené po roce 1945, která měla zabránit tomu, aby se světová politika zvrhla v arénu preventivních válek, kolektivních trestů a trestních expedic.

Ovšem ten, kdo krotil celá léta americký imperialismus, nebyl výše zmíněný článek 2 ani samotná OSN, ale socialistický tábor v čele se Sovětským svazem, jehož zánik byl největší geopolitickou katastrofou. Současné názory a články, které kolují internetem ohledně zničení mezinárodního práva Trumpem a jeho zásahem proti Venezuele, jsou velmi mylnou a ideologickou iluzí.

Faktem je, že neexistuje a nemůže existovat žádná nadnárodní autorita stojící nad třídami a státy, za níž bývá mylně považovaná OSN. Existuje pouze světový systém kapitalismu v jeho nejvyšším stadiu imperialismu tak, jak to přesně definoval V. I. Lenin ve svém mistrovském díle Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu, kde poskytl rozhodující teoretický rámec a jasnou odpověď na současnou geopolitickou situaci. Jak dále V. I. Lenin vysvětluje, imperialismus není jen agresivní zahraniční politikou, ale strukturální fází kapitalismu definovanou monopolem, vývozem kapitálu a rozdělením světa mezi velmocemi.

Přítom dohody, které mezi sebou uzavírají, nejsou ničím jiným než dočasnými příměřími mezi válkami. Už jen tato pasáž teoretický znemožňuje koncept trvalého, na pravidlech založeného mezinárodního právního řádu za kapitalismu-imperialismu. Historický vývoj plně potvrzuje Leninovou analýzu.

Obnovený imperialistický intervencionismus historického období po roce 1989 si musel nejdříve zajistit kontrolu nad informacemi. Jugoslávský případ byl v tomto ohledu paradigmatický - jako byl vykonstruovaný vznik srbských koncentračních táborů s cílem ztotožnit ve veřejném povědomí srbskou stranu s nacisty. NATO se nakonec v roce 1999 mobilizovalo, aby z evropské mapy odstranil to, co zbylo z Jugoslávie.

Jednalo se o akt otevřené imperialistické agrese s cílem obsadit Kosovo, oblast s velkým strategickým významem, kde USA vybudovaly svou největší zahraniční vojenskou základnu (Camp Bondsteel).

Na rozdíl od „mírových“ či „humanitárních“ intervencí z počátku 90. let již agrese v roce 1999 neměla žádnou podporu OSN jako v případě Iráku v roce 2003 nebo Sýrie r. 2015. Tím byl ve skutečnosti navždy zničen celý systém mezinárodních vztahů, jež se objevil na konci 2. světové války.

Od té doby OSN již nehraje žádnou významnou roli. Mezinárodní právo funguje nejučinněji proti těm, kteří nemají moc. Osvobozené hnutí jsou kriminalizována, nezávislé ekonomiky jsou ničeny a mezinárodní právo se stává zbraní používanou selektivně. Proto marxismus-leninismus neobhájí a ani nemůže obhajovat návrat k respektování mezinárodního práva za kapitalismu tak, jak např. vykřikují různá hnutí - řecká SYRIZA, španělský PODEMÓS nebo české STACILO!

V. I. Lenin to velice přesně formuloval v knize Socialismus a válka, kde píše, že války za kapitalismu jsou nevyhnutelné a jsou jeho nezbytným důsledkem. Proto také za kapitalismu-imperialismu nemůže existovat mezinárodní právo ani žádná organizace, jako je OSN, která by byla schopná ho naplňovat. Pouze překonání samotného imperialismu může přinést skutečnou sociálně-politickou a právní spravedlnost mezi národy. Do té doby zůstane mezinárodní právo tím, čím vždy bylo - rukopisem mocných, vymazaným v okamžiku, kdy jim přestane vyhovovat...

Autor: can

Poezie

Zbylá setba

Slova se kroutí, význam zapomíná.
Stržen je vděk, a pod ním jizva hnisá.
Ze zrady čest je, z hrdinství pak vina,
jed plní číši, prázdno pojme mísa.

Řeč srůstá s falší, nikdo nerozezná
zrno a plevy. Jedno s druhým splývá.
Zmizely uši, nohám vzali hlezna,
nenávist zraje, kde dřív kvetla slíva.

Z pomníků pravda v deštích lží se drolí.
Zlé je, když živí platí za mrtvolu,
a v suti dějin škleb se usídílí.

Srp rezne v blátě. Tma se na něj dívá.
Odloučen již byl dávno od kladiva.
Setba, co zbývá, raší u vidlí...

Stačí nit...

Po pádu člověk pomalu se zvedá,
už to, že začne, žádá mnoho sil.
Najít svou cestu bývá někdy věda.
O vyšší pomoc rovněž poprosil.

Ten, kdo se zvedá, nemívá to snadné.
Poznal již něco, čemu říká zvrát.
Strach často šeptá, že zas brzy spadne.
Ten, kdo má vůli, dokáže však vstát.

Sáhl si na dno, kde to velmi bolí.
Tím víc si přeje vzletět nad vrcholy.
Porazí strach, kdo zvládne ve dne snít.

Zlomené tělo křídla duše chrání,
povznesou mysl v nesobeckém přání:
Pro pevnou chůzi stačí přece nit...

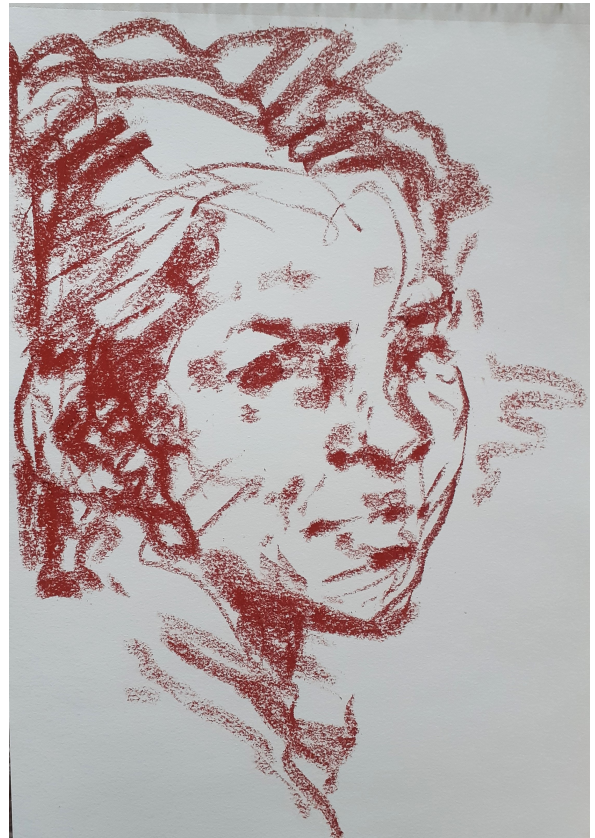
Krvavá etuda

Z bomb se dům nestaví,
mír není z krve dětí
a z čiré temnoty zas temno dozrává.
Z šílené představy
a zrudných předsevzetí
namísto léčení nastává otrava.

Z války nic neraší
než bolest, utrpení
a jeden velký zmar, který se prohloubí.
Mizí ti nejdražší
a smrt pak všechny cení
jen jako bezcenné a shnilé podhoubí.

Z běd zášť se rozmáhá
a faleš úzkost množí
v tónině levných lží, když velí:
Neprohrát.

Etuda pro vraha
zrozena v chlípném loži
ve forte prozradí, kdo není demokrat.

Autor: Marek Řezanka

Dále doporučujeme

Proti útoku na Írán! Proti imperialistické eskalaci na Blízkém Východě!:

<https://kominternet.cz/proti-utoku-na-iran-proti-imperialisticke-eskalaci-na-blizkem-vychode/>

PROTEST: Prohlášení Kolektivu o americké agresi proti Venezuele:

<https://kominternet.cz/protest-prohlaseni-kolektivu-o-americke-agresi-proti-venezuele/>

Komentář Kolektivu pro práci, kulturu a vědu k aktuální situaci ve světě:

<https://kominternet.cz/komentar-kolektivu-pro-praci-kulturu-a-vedu-k-aktualni-situaci-ve-svete/>

Grónsko: „Severní fronta“ meziimperialistické rivality:

<https://kominternet.cz/gronsko-severni-fronta-meziiimperialisticke-rivality/>

KONFERENCE PROPAGANDISTŮ NATO V ATÉNÁCH:

<https://kominternet.cz/konference-propagandistu-nato-v-atenach/>

Existují dobří a špatní imperialisté?:

<https://kominternet.cz/existuji-dobri-a-spatni-imperialiste/>

Renato Guttuso – velikán moderního umění:

<https://kominternet.cz/renato-guttuso-velikan-moderniho-umeni/>

Od Hitlera po Trumpa, dvě umělecká díla říkají pravdu o kapitalistech a státu:

<https://kominternet.cz/od-hitlera-po-trumpa-dve-umelecka-dila-rikaji-pravdu-o-kapitalistech-a-statu/>

Sledujte nás!

web:
kominternet.cz

Telegram:
t.me/kominternetdialog

Kdo jsme?:
kominternet.cz/kdo-jsme/

Facebook:
Kolektiv pro práci, kulturu a vědu

YouTube:
[@kolektiv-prace-kultura](https://www.youtube.com/@kolektiv-prace-kultura)

Naše elektronická knihovna:
kominternet.cz/ke-stazeni-v-pdf/

NOVÝ PŘEDVOJ

Vydává Kolektiv pro práci, kulturu a vědu (KPKV). Kontakt: redakce.kominternet@gmail.com.
Občasník. Číslo 1 vychází dne 24.5.2026. Publikování, nebo jiné formy šíření jsou bez schválení
KPKV zakázány. Ilustrace: © Martin Peč 2026